

ΡΟΜΑΙΝ ΠΟΥΕΡΤΟΛΑΣ

ΤΟ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ
ΤΑΞΙΔΙ
ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ ΠΟΥ
ΠΑΓΙΔΕΥΤΗΚΕ
ΣΕ ΜΙΑ
ΝΤΟΥΛΑΠΑ
ΙΚΕΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΟΡΤΩ

4Η ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Ρομαίν Πουερτολάς

Το απίστευτο ταξίδι του φακίρη
που παγιδεύτηκε
σε μια ντουλάπα ΙΚΕΑ

Μυθιστόρημα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ

Αύγουστος Κορτώ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 320

Ρομαίν Πουερτολάς, *Το απίστευτο ταξίδι του φακίρη που παγιδεύτηκε
σε μια ντουλάπα IKEA*

Romain Puértolas, *L'extraordinaire voyage du fakir qui était resté
coincé dans une armoire IKEA*

Μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-Διόρθωση: Ιωάννα Ανδρέου

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Φιλμ-Μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright © Le Dilettante, 2013

Copyright © για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ
(Εκδόσεις Πατάκη), 2014

Πρώτη έκδοση στη γαλλική γλώσσα από τις εκδόσεις
Le Dilettante, 2013

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,
Αθήνα, Δεκέμβριος 2014

Η παρούσα είναι η δεύτερη εκτύπωση, Ιανουάριος 2015

KET 8782 ΚΕΠ 35/15

ISBN 978-960-16-5515-4

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Για τον Λεό και την Εύα,
τα πιο υπέροχα δημιουργήματά μου.
Και για την Πατρισιά – το ωραιότερο ταξίδι μου.*

*Νομίζω κατά βάθος πως η γη είναι μια σφαίρα
για έναν και μόνο λόγο, τόσο απλό...
πως άμα τη γυρίσεις πέρα ως πέρα
μόνο το σπίτι σου ποθείς για προορισμό.*

Orelsan

*Η καρδιά μοιάζει λίγο με μεγάλη ντουλάπα.
Ατζατασάτρου Λαβάς Πατέλ*

Η πρώτη λέξη που ξεστόμισε ο Ινδός Ατζατασάτρου Πατέλ με το που έφτασε στη Γαλλία ήταν μια λέξη σουηδική. Αν είναι ποτέ δυνατόν!

IKEA.

Ιδού τι ξεστόμισε σιγανά.

Κι αφού μίλησε, έκλεισε την πόρτα της παλιάς κόκκινης Μερσεντές και περίμενε, με τα χέρια τοποθετημένα σαν καλό παιδί στα μεταξοντυμένα του γόνατα.

Ο οδηγός του ταξί, που δεν ήταν βέβαιος ότι είχε ακούσει καλά, γύρισε προς το μέρος του πελάτη του, κάνοντας τις ξύλινες χάντρες στο κάλυμμα του καθίσματός του να κροταλίσουν.

Στο πίσω κάθισμα του οχήματός του αντίκρισε έναν μεσήλικο άντρα, ψηλό, ξερακιανό και ροζιασμένο σαν δέντρο, με πρόσωπο μελαφό, κρυμμένο πίσω από ένα γιγαντιαίο μουστάκι. Μικροσκοπικές τρύπες, σαν σημάδια μολυσματικής ακμής, ήταν σπαρμένες στα ρυτιδωμένα του μάγουλα. Είχε κάμποσους κρίκους στ' αυτιά και στα χείλη, σαν να 'θελε να μπορεί να τα κλείνει κατόπιν της χρήσης τους όπως μ' ένα φερμουάρ. Καλή πατέντα! συλλογίστηκε ο Γκυστάβ Παλούρντ, διαβλέποντας στα σκουλαρίκια των χει-

λιών του Ινδού μια εξαιρετική συνταγή που θα μπορούσε να θεραπεύσει την ακατάσχετη φλυαρία της γυναίκας του.

Το γυαλιστερό μεταξωτό γκρι κοστούμι του άντρα, η κόκκινη γραβάτα του, την οποία δεν είχε μπει στον κόπο να δέσει μα είχε απλώς καρφιτσώσει, και το λευκό του πουκάμισο, όλα τους φριχτά τσαλακωμένα, καταμαρτυρούσαν πολύωρο αεροπορικό ταξίδι. Ωστόσο, περιέργως, δεν είχε αποσκευές.

Ή είναι Ινδός ή έχει καμιά βαρβάτη κρανιοεγκεφαλική κάκωση, σκέφτηκε ο ταξιτζής παρατηρώντας το πελώριο άσπρο τουρμπάνι που περιέβαλλε το κεφάλι του πελάτη του. Ωστόσο το μελαψό πρόσωπο και το γιγάντιο μουστάκι τον έκαναν να κλίνει περισσότερο προς το Ινδός.

«IKEA;»

«IKEA» επανέλαβε ο Ινδός, με παρατεταμένο το τελευταίο «α».

«Σε ποιο; E... What IKEA?» τραύλισε ο Γκυστάβ, που διέθετε την ίδια άνεση με τ' αγγλικά όσο κι ένας σκύλος μ' ένα παγοδρόμιο.

Ο επιβάτης του σήκωσε τους ώμους σαν να 'λεγε πως δεν του καίγεται καρφί. «Σοποιοϊκεανάναιδεν-έχεισημασίαόποιοβολεύειεσύείσαιοπαριζιάνος» επανέλαβε – «dontmatazeonezatbetasiutyayazeparijan»· κάτι τέτοιο άκουσε ο οδηγός, ένα συγκεχυμένο βάισμα από ακατάληπτους υπερώιους ήχους. Αλλά ακατάληπτο ή όχι, ήταν η πρώτη φορά στα τριάντα χρόνια του ως οδηγός στα Taxis Gitans που ένας πελάτης άρτι αφιχθείς απ' την πύλη 2C του αεροδρομίου Σαρλντε Γκολ τού ζητούσε να τον πάει σε μαγαζί με έπι-

πλα – διότι δε θυμόταν να 'χε ανοίξει πρόσφατα η ΙΚΕΑ κάποια ομώνυμη αλυσίδα ξενοδοχείων.

Ο Γκυστάβ είχε δεχθεί κι άλλα ασυνήθιστα αιτήματα, αλλά αυτό κέρδιζε το βραβείο. Αν ο τύπος ήταν πράγματι Ινδός, είχε πληρώσει μια μικρή περιουσία και είχε περάσει οχτώ ώρες στο αεροπλάνο, με μοναδικό σκοπό να αγοράσει μια βιβλιοθήκη Billy ή μια πολυθρόνα Poäng. Αξιοθαύμαστο! Ή, μάλλον, απίστευτο! Έπρεπε να καταγράψει το συγκεκριμένο αγώγι στο λεύκωμά του, ανάμεσα στις καταχωρίσεις για τον Ντέμη Ρούσσο και τον Σαλμάν Ρούντι, που κάποτε του είχαν κάνει την τιμή να αποθέσουν τα μεγαλόπρεπα οπίσθιά τους στο λεοπάρ σαλόνι του ταξί του – και να μην ξεχάσει να διηγηθεί την όλη φάση στη γυναίκα του απόψε, στη διάρκεια του βραδινού. Καθώς συνήθως δεν είχε τίποτα να πει, μονίμως η σύζυγός του, το σαρκώδες στόμα της οποίας δεν είχε ακόμα εφοδιαστεί μ' ένα ευφυέστατο φερμουάρ ινδικού τύπου, μονοπωλούσε τη συζήτηση στο τραπέζι, ενόσω η κόρη τους έστελνε ανορθόγραφα μηνύματα σε νεαρούς της ηλικίας της που δεν ήξεραν καν να διαβάζουν. Έστω και για μια φορά, θα ήταν μια νότα ποιικιλίας.

«Έγινε!»

Ο οδηγός του τσιγγάνικου ταξί, που 'χε περάσει τα τρία τελευταία Σαββατοκύριακα περιπλανώμενος με το προαναφερθέν γυναικείο δίδυμο στους κίτρινους και μπλε διαδρόμους του σουηδικού πολυκαταστήματος προκειμένου να επιπλώσουν το καινούριο οικογενειακό τροχόσπιτο, ήξερε καλά ότι το πιο κοντινό κατάστημα ΙΚΕΑ ήταν αυτό στο Ρουασσού, μια

διαδρομή που θα κόστιζε στον επιβάτη μόλις 8,25 ευρώ. Οπότε κι επέλεξε αυτό που βρισκόταν στο νότιο προάστιο του Τιέ, σε αντιδιαμετρικά αντίθετη κατεύθυνση και στην άλλη άκρη της πρωτεύουσας, μια διαδρομή γύρω στα τρία τέταρτα της ώρας απ' το σημείο όπου βρίσκονταν τώρα. Στο κάτω κάτω, ο τουρίστας ήθελε απλώς ένα κατάστημα ΙΚΕΑ. Δεν είχε διευκρινίσει ποιο. Κι επιπλέον, με το φίνο μεταξωτό του κοστούμι και τη γραβάτα, πρέπει να 'ταν κανέννας βαθύπλουτος Ινδός βιομήχανος. Τι του ήταν είκοσι τριάντα ευρώ παραπάνω;

Ικανοποιημένος με τον εαυτό του, ο Γκυστάβ υπολόγισε αστραπιαία πόσα θα του απέφερε η κούρσα κι έτριψε τα χέρια. Έπειτα πίεσε το κουμπί του ταξιμέτρου και ξεκίνησε.

Αναμφίβολα, η μέρα ξεκινούσε με καλούς οιωνούς.

Φακίρης εξ επαγγέλματος, ο Ατζατασάτρου Λαβάς (στα γαλλικά ομόηχο με το ρητό «Βόδι πήγε, γελάδα γύρισε») είχε αποφασίσει να ταξιδέψει ινκόγκνιτο στην πρώτη του επίσκεψη στην Ευρώπη. Γι' αυτή την περίπτωση, είχε ανταλλάξει τη «στολή» του, που συνίστατο από ένα σώβρακο σαν πελώρια πάνα νεογέννητου, μ' ένα κοστούμι από γυαλιστερό μετάξι και μια γραβάτα, νοικιασμένα για ψίχουλα απ' τον Τζαμάλ (στα γαλλικά ομόηχο με τη φράση «Καλέ, πονάω»), έναν γέρο συγχωριανό του που στα νιάτα του είχε υπάρξει αντιπρόσωπος μιας διάσημης μάρκας σαμπουάν και διατηρούσε ακόμα ωραιότατες γκριζωπές μπούκλες.

Φορώντας την πανοπλία του, την οποία δε σκόπευε ν' αποχωριστεί καθ' όλο το διήμερο της απόδρασής του, ο Ατζατασάτρου έτρεφε τέτοια κρυφή λαχτάρα να τον περάσουν για ζάμπλουτο Ινδό βιομήχανο, σε σημείο να απαρνηθεί τα βολικά ρούχα –όπως μια φόρμα ή τα σανδάλια του– για μια διαδρομή τριών ωρών με το λεωφορείο και μια πτήση οκτώ ωρών και δεκαπέντε λεπτών. Το να περνάει για κάτι που δεν ήταν αποτελούσε, εξάλλου, τον ορισμό του επαγγέλματός του ως φακίρη. Για θρησκευτικούς λόγους,

είχε κρατήσει μονάχα το τουρμπάνι του, κάτω απ' το οποίο τα μαλλιά του μάκραιναν ολοένα – σήμερα υπολόγιζε πως είχαν μήκος σαράντα εκατοστά και πληθυσμό τριάντα χιλιάδες ψυχές από ανάκατα μικρόβια και φείρες.

Μπαίνοντας στο ταξί εκείνη τη μέρα, ο Ατζατασάτρου (επίσης ομόηχο στα γαλλικά με την έκφραση «Έσκισε τη γάτα») είχε μεμιάς διαπιστώσει ότι ο ρουχισμός του είχε μια κάποια επίδραση στον Ευρωπαίο, κι αυτό παρά τον κόμπο της γραβάτας του, που ούτε ο ίδιος ούτε ο ξάδελφός του ήξεραν να δέσουν, ακόμα και με τις οδηγίες (ξεκάθαρες αν και τρεμάμενες) του παρκινσονικού Τζαμάλ, και την οποία είχαν εντέλει καρφιστώσει με μια παραμάνα, ασήμαντη λεπτομέρεια που δε θα γινόταν καν αντιληπτή εν μέσω τόσης λάμπης και κομψότητας.

Μια ματιά στον εσωτερικό καθρέφτη δεν ακούσε για την ενατένιση μιας τέτοιας ομορφιάς, κι έτσι ο Γάλλος είχε γυρίσει προς τα πίσω για να τον θαυμάσει, κάνοντας τα κόκαλα του σβέρκου του να τρίξουν ηχηρά λες κι ετοιμαζόταν να εκτελέσει ένα νούμερο στο οποίο θα δενόταν κόμπος.

«IKEA;»

«Ικεάααααα».

«Σε ποιο, ε... What IKEA?» είχε τραυλίσει ο οδηγός, που διέθετε εμφανώς την ίδια άνεση με τ' αγγλικά όσο κι η μέση (ιερή) αγελάδα μ' ένα παγοδρόμιο.

«Σ' όποιο IKEA να 'ναι. Δεν έχει σημασία. Όποιο βολεύει. Εσύ είσαι ο Παριζιάνος».

Ο οδηγός είχε τρίψει τα χέρια χαμογελώντας και κατόπιν ξεκίνησε.

Το ἔχαψε ο βλάκας, εἶχε μονολογήσει ο Ατζατασά-
τρου (στα γαλλικά ομόηχο και με τη φράση «Σώβρα-
κα μπαλώνω») ὅλο ικανοποίηση. Τελικά το νέο του
λουκ εκπλήρωνε την αποστολή του θαυμάσια. Με
λίγη τύχη, κι αν δεν αναγκαζόταν να πολυανοίξει το
στόμα του, μπορεί να τον περνούσαν ακόμα και για
αυτόχθονα.

Ο Ατζατασάτρου ήταν διάσημος σ' όλο το Ρατζαστάν για την ικανότητά του να καταπίνει σπαθιά (πτυσσόμενα), να τρώει κομμάτια γυαλί (από ζάχαρη χωρίς θερμίδες), να μπήγει καρφίτσες (ψεύτικες) στα μπράτσα του, και για ένα σωρό άλλα ταχυδακτυλουργικά, το μυστικό των οποίων γνώριζαν μόνον αυτός και τα ξαδέλφια του και στα οποία απέδιδε με ζέση τον χαρακτηρισμό «μαγικές ικανότητες», για να γητεύει τα πλήθη.

Έτσι, όταν ήρθε η ώρα να πληρώσει τα κόμιστρα του ταξί, που έφταναν τα 98,45 ευρώ, ο φακίρης μας έδωσε το μόνο χαρτονόμισμα που διέθετε για όλη του την παραμονή, ένα πλαστό κατοστάρικο τυπωμένο μόνο απ' τη μια πλευρά, με μιαν ανέμελη χειρονομία στον οδηγό, σαν να του έλεγε να κρατήσει τα ρέστα.

Τη στιγμή που εκείνος έχωνε το κατοστάρικο στο πορτοφόλι του, ο Ατζατασάτρου έκανε αντιπερισπασμό δείχνοντας με το δάχτυλο τα πελώρια κίτρινα γράμματα που δέσποζαν στην κορυφή του μπλε κτιρίου, σχηματίζοντας περήφανα τη λέξη ΙΚΕΑ. Ο τσιγγάνος ταξιτζής ύψωσε το βλέμμα στον ουρανό για αρκετό χρόνο, τόσο όσο χρειαζόταν ο πελάτης του για να τραβήξει με μιαν αστραπιαία κίνηση το αόρα-

το λαστιχάκι που συνέδεε το μικρό του δάχτυλο με το πράσινο χαρτονόμισμα. Σε ένα δέκατο του δευτερολέπτου, τα χρήματα βρίσκονταν και πάλι στα χέρια του αρχικού τους ιδιοκτήτη.

«Α, μισό λεπτό!» είπε ο οδηγός, πιστεύοντας ότι το χαρτονόμισμα φώλιαζε ασφαλές στο πορτοφόλι του. «Αυτό είναι το τηλέφωνο του πρακτορείου μου. Σε περίπτωση που χρειαστείτε ταξί για την επιστροφή. Έχει και φορτηγάκια, αν θέλετε να μεταφέρετε κάτι. Ακόμα και ασυναρμολόγητα, αυτά τα αναθεματισμένα τα έπιπλα πιάνουν της πουτάνας τον χώρο».

Δε θα μάθαινε ποτέ κατά πόσο ο Ινδός είχε καταλάβει οτιδήποτε απ' όσα του είχε μόλις πει. Ψάχνοντας στο ντουλαπάκι, έβγαλε μια μικρή χαρτονένια κάρτα –όπου ήταν ζωγραφισμένη μια χορεύτρια του φλαμένκο, η οποία έκανε αέρα με το διάσημο πλαστικό τρίκοχο που κοσμούσε την οροφή των παρισινών ταξί– και του την έδωσε.

«Ευχαριστώ» είπε ο ξένος στα γαλλικά.

Με το που έφυγε η κόκκινη Μερσεντές, χωρίς ο ταχυδακτυλουργός –μαθημένος να εξαφανίζει μόνον ινδικούς ελέφαντες με μικρά αυτιά– να έχει χρεωθεί το παραμικρό, ο Ατζατασάτρου έβαλε την κάρτα στην τσέπη του και περιεργάστηκε το πελώριο κατάστημα που υψωνόταν μπροστά του.

Το 2009, η ΙΚΕΑ είχε απαρνηθεί την ιδέα ν' ανοίξει τα πρώτα της υποκαταστήματα στην Ινδία, καθώς η νομοθεσία της χώρας θα επέβαλλε στους Σουηδούς επικεφαλής να μοιράζονται τη διοίκηση των παραρτημάτων τους με στελέχη που θα είχαν ινδική υπηκοότητα και πλειοψηφική θέση στο διοικητικό συμ-

βούλιο, γεγονός που έκανε τον σκανδιναβικό κολοσσό να το βάλει στα πόδια. Δε θα μοιραζόταν τον πακτωλό με κανέναν, πολλώ δε μάλλον με μουστακαλήδες γητευτές φιδιών και φανατικούς θεατές κιτσάτων μιούζικαλ.

Την ίδια περίοδο, ο παγκόσμιος ηγέτης των ετοιματζίδικων επίπλων είχε συνάψει συμφωνία με τη Unifec για την καταπολέμηση της παιδικής εργασίας υπό συνθήκες σκλαβιάς. Το σχέδιο, που περιλάμβανε πεντακόσια χωριά της βόρειας Ινδίας, είχε επιτρέψει την ανοικοδόμηση πολυάριθμων κέντρων υγειονομικής περίθαλψης, σίτισης και εκπαίδευσης σε ολόκληρη την περιοχή. Σ' ένα απ' αυτά τα σχολεία είχε βρεθεί και ο Ατζατασάτρου αφότου είχε πάρει πόδι, με σαματά και δράματα κι απ' την πρώτη κιόλας εβδομάδα εργασίας του, απ' την αυλή του μαχαραγιά Λεγκρό Σινγκ Λε (στα γαλλικά ομόηχο με τη φράση «το χοντρό μαστίγιο») όπου είχε προσληφθεί ως φακίρης-γελωτοποιός. Είχε την ατυχία να κλέψει ένα κομμάτι ψωμί με σουσάμι, βούτυρο χωρίς χοληστερόλη και δύο σταφίδες βιολογικής καλλιέργειας. Στην ουσία, είχε την ατυχία να πεινάσει.

Για τιμωρία, του είχαν αρχικά ξυρίσει το μουστάκι, κάτι που συνιστούσε αρκετά αυστηρή ποινή από μόνη της (παρ' ότι τον έκανε να μικροδείχνει), κι έπειτα του είχαν προτείνει να διαλέξει ανάμεσα στα εξής δύο: (Α) να συμμετάσχει σε μαθήματα πρόληψης κατά της κλοπής και της εγκληματικότητας για παιδιά, ή (Β) να του κόψουν το δεξί χέρι. Εξάλλου ένας φακίρης δε φοβάται ούτε τον πόνο ούτε τον θάνατο.

Προς μεγάλη έκπληξη του φιλοθεάμονος κοινού

του, που το είχε συνηθίσει σε παραστάσεις ακρωτηριασμού παντός είδους (σούβλες στα μπράτσα, πιρούνια στα μάγουλα, σπαθιά στο στομάχι), ο Ατζατασάτρου είχε αρνηθεί την ευγενή προσφορά του ακρωτηριασμού και είχε επιλέξει την πρώτη ποινή.

«Συγγνώμη, μήπως θα μπορούσατε να μου πείτε τι ώρα είναι;»

Ο Ινδός αναπήδησε. Ένας σαραντάρης με φόρμα και σανδάλια είχε μόλις σταματήσει μπροστά του, παρκάροντας, με κάμποση δυσκολία, ένα καρότσι φορτωμένο με καμιά ντουζίνα χαρτοκιβώτια που μόνον ένας πρωταθλητής του Tetris –ή ένας ψυχοπαθής– θα μπορούσε να βάλει σε τάξη.

Στα αυτιά του Ατζατασάτρου, η ερώτηση είχε ακουστεί κάπως έτσι: «Συγγνωμήμηπώςεχετέτηνωρά;».

Εν πολλοίς, κάτι το τελείως ακατάληπτο, που δεν μπορούσε να λάβει εκ μέρους του άλλη απάντηση παρά ένα ηχηρό «WHAT?».

Ο άντρας, βλέποντας ότι είχε να κάνει με ξένο, χτύπησε τον αριστερό του καρπό με τον δείκτη του δεξιού του χεριού. Ο φακίρης κατάλαβε μεμιάς, ύψωσε το κεφάλι προς τον ουρανό και, μαθημένος να υπολογίζει την ώρα από τη θέση του ήλιου πάνω απ' την Ινδία, είπε στον Γάλλο τι ώρα ήταν, αφαιρώντας τη διαφορά των τρεισήμισι ωρών. Ο συνομιλητής του, που καταλάβαινε τα αγγλικά καλύτερα απ' ό,τι τα μιλούσε, συνειδητοποίησε αίφνης ότι είχε καθυστερήσει τραγικά να παραλάβει τα παιδιά του απ' το σχολείο για το μεσημεριανό διάλειμμα και συνέχισε την τρελή του κούρσα προς το αυτοκίνητό του.

Βλέποντας τον κόσμο να μπαινοβγαίνει στο τεράστιο μαγαζί, ο Ινδός επεσήμανε ότι σχεδόν κανένας άλλος πελάτης δεν ήταν ντυμένος σαν κι αυτόν – βασιικά κανένας–, με γυαλιστερό μεταξωτό κοστούμι. Ούτε κανείς άλλος φορούσε τουρμπάνι. Στο κομμάτι του χαμαιλεοντισμού είχε αποτύχει. Ήλπιζε πως αυτό δε θα έθετε σε κίνδυνο ολόκληρη την αποστολή του. Το στιλάκι φόρμα-σανδάλι θα έκανε πολύ καλύτερα τη δουλειά. Όταν επέστρεφε, θα το συζητούσε με τον ξάδελφό του τον Τζαμλιντανούπ (στα γαλλικά ομόηχο με τη φράση «Αγαπώ το γάλα με φράουλα γνωστής μάρκας» – μην τους κάνουμε και διαφήμιση). Εκείνος είχε επιμείνει να ντυθεί έτσι.

Ο Ατζατασάτρου παρατήρησε για λίγο τις τζαμόπορτες που ανοιγόκλειναν μπροστά του. Όλη του η εμπειρία σε θέματα νεωτερικότητας προερχόταν από ταινίες του Χόλλυγουντ και του Μπόλλυγουντ που είχε δει στην τηλεόραση της θετής του μητέρας, της Σερίνγκ (στα γαλλικά ομόηχο με τη λέξη «σύριγγα» – ή ομοκατάληκτο με «το δαχτυλίδι», για τους αγγλόφωνους). Είχε εκπλαγεί βαθύτατα διαπιστώνοντας πόσα απ' αυτά τα μηχανήματα, που ο ίδιος τα θεωρούσε κορωνίδα της σύγχρονης τεχνολογίας, ήταν οδυνηρά τετριμμένα για τους Ευρωπαίους, τόσο που δεν τους έδιναν πλέον την παραμικρή σημασία. Αν είχαν τέτοιου είδους εγκαταστάσεις στο Κισανγιόγκουρ (στα γαλλικά ομόηχο με τη φράση «κίς με γιαούρτι»), θα ατένιζε κάθε φορά με την ίδια συγκίνηση τις τζαμένιες πόρτες αυτού του ναού της τεχνολογίας. Οι Γάλλοι ήταν σκέτα κακομαθημένα παιδιά.

Μια μέρα, θα 'ταν δε θα 'ταν δέκα χρονών, πολύ

προτού τα πρώτα σημάδια προόδου εμφανιστούν στο χωριό του, ένας Άγγλος τυχοδιώκτης τού είχε πει δείχνοντάς του έναν αναπτήρα: «Όταν η τεχνολογία είναι αρκετά προχωρημένη, τα όρια με τη μαγεία γίνονται δυσδιάκριτα». Αρχικά ο μικρός δεν είχε καταλάβει. «Αυτό σημαίνει απλώς» του είχε εξηγήσει ο τύπος «ότι τα πράγματα που σ' εμένα φαίνονται τετριμμένα μπορεί στα δικά σου μάτια να φαντάζουν μαγικά, ανάλογα με το τεχνολογικό επίπεδο της κοινωνίας στην οποία εξελίσσεσαι». Κι έπειτα μικροσκοπικές σπίθες είχαν χοροπηδήσει μες στις κόρες του ξένου, προτού δώσουν ζωή σε μια πανέμορφη γαλάζια φλόγα, ζεστή και λαμπερή. Πριν φύγει, ο ταξιδιώτης τού είχε κάνει δώρο, με αντάλλαγμα μιαν άκρως αλλόκοτη χάρη, την οποία θα εξηγήσουμε εν συνεχεία, αυτό το μαγικό αντικείμενο, άγνωστο ακόμα στο χωριουδάκι του, χαμένο στις παρυφές της ερήμου των Τατάρων, με το οποίο ο Ατζατασάτρου είχε τελειοποιήσει τα πρώτα του ταχυδακτυλουργικά κόλπα, ώσπου του καρφώθηκε πως μια μέρα θα γινόταν φακίρης.

Είχε νιώσει κάτι από την ίδια εκείνη αίσθηση του εξωπραγματικού επιβαίνοντας στο αεροπλάνο την προτεραία. Το ταξίδι ήταν μια απίστευτη εμπειρία για κάποιον που δεν είχε βρεθεί ποτέ σε μεγαλύτερο ύψος απ' ό,τι το δάπεδο των (ιερών) αγελάδων, πέρα απ' αυτό που του παρείχε ο ανυψωτικός μηχανισμός που κρυβόταν εύκολα κάτω απ' τα μεριά του και του επέτρεπε να προβαίνει σε πολυάριθμες δημόσιες αιωρήσεις – τουτέστιν είκοσι εκατοστά, εφόσον ο μηχανισμός ήταν καλολαδωμένος. Και είχε περάσει

το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας κοιτώντας απ' το παραθυράκι με το στόμα τόσο ανοιχτό, που κόντεψε να του ξεκολλήσει το σαγόνι.

Τέλος, αφού είχε εμπεδώσει επαρκώς το θέαμα της αυτόματης εισόδου, ο Ινδός αποφάσισε να μπει. Πόσο παράδοξο! μονολόγησε βλέποντας τον παιδικό σταθμό που βρισκόταν στην είσοδο του κτιρίου. Η ΙΚΕΑ χτίζει σχολεία και ορφανοτροφεία στην Ινδία, μα ακόμα δεν έχει φτιάξει ούτε ένα κατάστημα με έπιπλα!

Αυτό του θύμιζε πως είχε ταξιδέψει πάνω από δέκα ώρες, συμπεριλαμβανομένων του λεωφορείου και του αεροπλάνου, για να βρεθεί εδώ ακριβώς, κι ότι δεν του απόμενε και πολύς χρόνος για την περάτωση της αποστολής του. Το αεροπλάνο του έφευγε την επομένη. Τάχυνε το βήμα κι ανέβηκε στις πελώριες κυλιόμενες σκάλες, καλυμμένες με μπλε μουσαμά, που οδηγούσαν στο επάνω πάτωμα.